

Arrest

nr. 217 844 van 1 maart 2019
in de zaken RvV X en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 29 november 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partijen op 9 november 2016 ter kennis gebracht.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij op 9 november 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 16 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2019, en de beschikkingen van 5 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt verdaagd naar 14 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers komen op 10 december 2012 België binnen en dienen een asielaanvraag in. Verzoeker heeft de Pakistaanse nationaliteit, verzoekster de Azerbeidzjaanse nationaliteit.

Op 14 oktober 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire erkenningsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 116 474 van 6 januari 2014 worden de beroepen tegen deze beslissingen verworpen.

Op 24 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoekers een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). De termijn van deze bevelen wordt meermaals verlengd.

Op 27 augustus 2014 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 5 november 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arresten van de Raad nr. 135 753 van 22 december 2014 en nr. 136 097 van 12 januari 2015 worden de beroepen tegen deze beslissingen verworpen.

Op 17 november 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoekers een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). De termijn van deze bevelen wordt meermaals verlengd.

Op 11 mei 2016 dienen verzoekers twee aanvragen in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). In de ene aanvraag worden medische elementen aangehaald voor het kind Ai., in de andere aanvraag worden medische elementen aangehaald voor de verzoekster (moeder).

Op 12 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvragen onontvankelijk worden verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 196 466 van 12 december 2017 wordt de tenuitvoerlegging van deze beslissing geschorst bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij arrest van de Raad nr. 199 285 van 7 februari 2018 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 12 oktober 2016 wordt aan verzoekster en haar minderjarige kinderen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw

Naam + voornaam: C., S. (...)

geboortedatum: (...).1990

geboorteplaats: B. (...)

nationaliteit: Azerbeidzjan

+ minderjarige kinderen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort. (...)

De termijn van dit bevel wordt meermaals verlengd.

Op 12 oktober 2016 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer

Naam + voornaam: C., J. I. (...)

geboortedatum: (...).1981

geboorteplaats: S. (...)

nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort. (...)

De termijn van dit bevel wordt meermaals verlengd.

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift van 29 november 2016 in de zaak met rolnummer 197 216 wordt de bestreden beslissing omschreven als *"de beslissing van de verwerende partij van 12.10.2016 (stuk 1: bijlage 13)"*. Vervolgens worden zowel het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 oktober 2016 ten aanzien van eerste verzoekster als het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 oktober 2016 ten aanzien van tweede verzoeker onder stuk 1 toegevoegd.

In het verzoekschrift van 29 november 2016 in de zaak met rolnummer 197 213 wordt de bestreden beslissing omschreven als *"de beslissing van de verwerende partij van 12.10.2016 (stuk 1: bijlage 13)"*. Vervolgens wordt het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 oktober 2016 ten aanzien van tweede verzoeker onder stuk 1 toegevoegd.

Artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften."

Ter terechtzitting wijst de voorzitter op artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet en het gegeven dat tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 oktober 2016 ten aanzien van tweede verzoeker tweemaal en op dezelfde dag een ontvankelijk verzoekschrift werd ingediend.

De raadsman van verzoekers geeft aan dat tweede verzoeker in de zaak met rolnummer 197 216 voornamelijk optreedt als wettelijke vertegenwoordiger van de kinderen maar ontkent niet dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 oktober 2016 ten aanzien van tweede verzoeker bij het verzoekschrift werd gevoegd als bestreden beslissing in deze zaak en vervolgens ook nog eens apart wordt aangevochten in de zaak met rolnummer 197 213. De raadsman van tweede verzoeker bevestigt dat de middelen in de verzoekschriften onder rolnummers 197 216 en 197 213 identiek zijn.

In toepassing van artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet worden de zaken onder rolnummers 197 216 en 197 213 gevoegd. Beide verzoekschriften werden op dezelfde dag ingediend en de middelen zijn in beide verzoekschriften identiek.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“ERNSTIGE MIDDELEN

Conform de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volstaat het om een middel als ernstig te beschouwen wanneer op het eerste zicht dit middel als ontvankelijk en gegrond kan worden beschouwd.

De aangehaalde middelen worden hieronder toegelicht:

ENIG MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EN 8 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 7 EN 24 HANDVEST GRONDRECHTEN EU
- SCHENDING VAN ARTIKEL 5 TERUGKEERRICHTLIJN
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN VAN 29 JULI 1991

1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 3 EVRM en van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

De verzoekende partij verwijst hiervoor naar het feitenrelaas en de stukken in het administratief dossier.

Verzoekers vormen een gezin met drie kinderen.

De vader, de heer J. C. (...), is een Pakistaans staatsburger, Punjabi van origine. Hij is geboren in S. (...) (provincie Punjab) en woonde in Lahore tot 2007 en daarna in Azerbeidzjan. Op 9 november 2010 is hij daar getrouwd met mevrouw C. S. (...), de moeder. Zij is een Azerbeidzjaans staatsburger en Azeri van origine.

Tot 2011 woonden zij in Baku en daarna in Agsu (Azerbeidzjan).

Hun eerste kind, A. (...), is geboren in Azerbeidzjan op (...) 2011.

De etnisch gemengde relatie van de ouders werd door de familie afgekeurd waardoor ze geconfronteerd werden met ernstige conflicten en bedreigingen. In het eerste levensjaar van A. (...) werd de moeder fysiek en psychisch belaagd, waarop het gezin uiteindelijk in december 2012 naar Europa vluchtte. Op 10 december 2012 zijn zij in België aangekomen. Op dezelfde dag hebben zij een asielaanvraag ingediend in België.

Hun zoon, M. (...), is geboren op (...) 2014 te Antwerpen.

De jongste telg, M. (...), werd geboren op (...) 2015 te Antwerpen.

Mevrouw C. S. (...) kampt met ernstig medische problemen. Het meest zorgwekkend is de medische situatie van het oudste kindje: A. (...) (°(...).2011).

Omwille van deze redenen werd door de verzoekende partij een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Uit de bijgevoegde stukken aan deze aanvraag, blijkt de ernst van de medische problematiek waarmee zij te kampen hebben.

De verzoekende partij voegde het standaard medisch attest, opgesteld door Dr. C. (...), toe bij de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Dit attest is gedateerd op 3 mei 2016. Bij dit attest werden drie bijlagen gevoegd:

- Verslag van 20 juni 2014 van Dr. C. (...)
- Afspraak van 17 mei 2016 bij Dr. K. (...)
- Afspraak van 20 mei 2016 bij Dr. T. (...)

De verzoekende partij voegde tevens een tweede standaard medisch attest, opgesteld door Dr. K. K. (...), toe bij dit schrijven. Dit attest is gedateerd op 29 april 2016. Bij dit attest werden twee bijlagen gevoegd:

- Verslag van 23 oktober 2015 van Dr. M. (...)
- Medisch attest van 29 april 2016 van Dr. K. K. (...)

De verzoekende partij voegde ook een derde standaard medisch attest (stuk 6), opgesteld door Dr. K. K. (...), toe bij dit schrijven. Dit attest is gedateerd op 23 oktober 2015. Bij dit attest werden twee bijlagen gevoegd:

- Medisch attest van 23 oktober 2015 van Dr. K. K. (...)
- Aanvraagformulier voor onderzoek

De verzoekende partij voegde ook nog een vierde standaard medisch attest, opgesteld door Dr. L. S. (...) (kaakspecialist), toe bij dit schrijven. Dit attest is gedateerd op 1 april 2016.

Aanvullend wordt er door de verzoekende partij een verslag voorgebracht van Dr. S. (...) van 12 april 2016, nadat mevrouw S. C. (...) werd onderzocht op consultatie op 1 april 2016.

Door de verzoekende partij werd ook een kinesitherapeutisch evolutieverslag overgemaakt.

Door verzoekers werd nog een verslag voorgebracht van Dr. L. F. (...) van 1 maart 2016 en een medisch verslag van Dr. T. D. B. (...) van 21 mei 2014.

Tot slot werd ook een cd-rom toegevoegd met daarop het medisch onderzoek van de verzoekende partij.

De verwerende partij is hiermee gekend, gelet op de elementen in het administratief dossier.

De verwerende partij moet hiermee rekening te houden, gelet op artikel 3 EVRM.

Deze elementen moeten ook betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

2. De medische problematiek van de verzoekende partij is ernstig en gekend bij de verwerende partij. Deze problematiek verhindert de verzoekende partij om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar het land waarvan zij de nationaliteit bezitten.

Er werd bovendien geen enkel onderzoek uitgevoerd of een schending zich opdringt van artikel 3 EVRM, ondanks de onderzoeksverplichting hiertoe van de verwerende partij. Een inhoudelijk onderzoek n.a.v. de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet werd evenmin uitgevoerd.

Hiermee schendt de verwerende partij artikel 3 EVRM.

Bovendien verplicht artikel 74/13 Vreemdelingenwet de verwerende partij rekening te houden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, hetgeen zij tevens heeft nagelaten.

3. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Ook het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin zij leven (zoals in België), wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-III) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see *Mikulić v. Croatia*, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no.53080/07, § 17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie *Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-III) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie *Mikulić v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53,

EVRM 2002-I). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk* (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

De verzoekende partij wijst dan ook op bovenvermeld feitenrelaas, in het bijzonder de duurtijd dewelke zij verblijven in België.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de bevoegde overheid geen enkele belangenafweging heeft uitgevoerd bij het opleggen van de bestreden beslissing. De feiten zijn de verwerende partij nochtans genoegzaam bekend.

Bovendien wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de medische redenen, zoals aangehaald in de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet (zie artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

Hieruit blijkt dat de belanghebbende elementen niet op een zorgvuldige wijze werden betrokken in de afweging en de betrokken belangen niet correct en nauwgezet zijn afgewogen bij het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij merkt bovendien op dat het niet aan hem noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt om de belangenafweging in de plaats van de bevoegde overheid uit te voeren (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Dit behoort tot de bevoegdheid van de verwerende partij. De bevoegde overheid dient hierbij bovenvermelde principes, zoals bevestigd door het EHRM, te hanteren als leidraad.

Hierdoor dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

5. BIJKOMEND, wijst de verzoekende partij erop dat de motieven in de bestreden beslissing inzake de belangenafweging op grond van artikel 8 EVRM, de onderzoeksplicht van artikel 3 EVRM en de bepalingen van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, niet voldoen aan de vereisten van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De veruitwendigde motieven in de bestreden beslissing maken niet duidelijk of de belangen van verzoekster concreet werden overwogen, evenmin in welke mate dit het geval is.

Nochtans zijn deze motieven van doorslaggevend belang omdat ze niet zouden opwegen tegen het algemeen belang van de Staat.

De verzoekende partij heeft er dan ook alle belang bij om te weten of alle belangen werden overwogen. En, zo ja, over welke belangen gaat het? En welk gewicht werd hieraan toegekend?

Een afdoende motivering is niet aangetoond. Dit impliceert immers dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Bovendien geldt er bij het opleggen van de bestreden beslissing door de bevoegde overheid er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- De bevoegde overheid een beleidsvrijheid heeft om de belangenafweging uit te voeren;
- En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder enige termijn.

(zie: I. OPDEBEECK, *Bestuursrecht*, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

De verzoekende partij wordt geen afdoende inzicht verschaft in de belangenafweging van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit is nochtans het doel van de formele motiveringsverplichting.

Omwille van deze redenen dient een schending te worden vastgesteld van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 en 8 EVRM, artikel 7 en 24 Handvest grondrechten EU, artikel 5 Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 Vreemdelingenwet."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Verzoekers stellen een schending voor van de artikelen 3 en 8 EVRM, van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Zij betogen dat hun etnisch gemengde relatie werd afgekeurd door hun familie waardoor ze geconfronteerd werden met ernstige conflicten en bedreigingen. Zowel verzoekster als het oudste kindje zouden kampen met ernstige medische problemen. Zij wijzen op de medische attesten die zij hadden gevoegd bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De medische problematiek zou hen verhinderen om het grondgebied te verlaten. Er zou een enkel onderzoek zijn uitgevoerd of een schending zich opdringt van artikel 3 EVRM. Er zou geen enkele belangenafweging zijn doorgevoerd bij het nemen van de bestreden beslissing en geen rekening zijn gehouden met het hoger belang van het kind.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers d.d. 18 mei 2016 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indienden. Die aanvraag werd d.d. 12 oktober 2016 onontvankelijk verklaard omdat verzoekers tijdens de woonstcontrole zich niet konden identificeren aan de hand van het originele identiteitsdocument.

In die onontvankelijkheidsbeslissing wordt gesteld dat indien verzoekers wel degelijk in het bezit zouden zijn van een origineel identiteitsdocument, het hen steeds vrijstaat een nieuwe aanvraag in te dienen. Bovendien wijst de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk werd verklaard ook op het feit dat verzoekers hun medische elementen kunnen laten gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Aldus werd wel degelijk aandacht geschonken aan de medische problemen van verzoekers.

Zij tonen alleszins niet aan dat zij een dergelijke vraag tot verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten hebben ingediend.

Bovendien bevindt er zich in het administratief dossier een document waaruit blijkt dat elementen in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werden onderzocht. Dit document stelt onder meer wat volgt:

"(...)

1) Hoger belang van het kind:

Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

2) Gezin- en familieleven:

De beslissing geldt voor het hele/de ganse familie zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene toont verder niet aan dat er nog andere gezinsleden van hem/haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het ERM.

3) Gezondheidstoestand: een onmogelijkheid tot reizen geattesteerd(...)"

Verzoekers laten na in hun betoog aannemelijk te maken dat zij een bewijs hadden overgemaakt waaruit blijkt dat zij onmogelijk zouden kunnen reizen. Zij beperken zich tot een opsomming van de medische attesten die zij bij hun aanvraag hadden bijgevoegd, zonder de onmogelijkheid van reizen aan te tonen. Zij kunnen gelet op voorgaande uiteenzetting niet op dienstige wijze een schending voorhouden van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Evenmin kunnen zij gevolgd worden waar zij menen dat er geen rekening gehouden werd bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met de belangen van het kind en met de gezondheidstoestand.

Waar zij een schending opwerpen van artikel 3 EVRM dient erop te worden gewezen dat de twee asielaanvragen die zij hebben ingediend bij de Belgische autoriteiten negatief werden afgesloten. Zij tonen niet aan dat er zich omstandigheden voordoen, die destijds niet in rekening werden gebracht door de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Zij beperken zich bovendien tot een algemene bewering, zonder de vrees voor onmenselijke behandelingen bij een terugkeer naar hun herkomstland in concreto uiteen te zetten. Verzoekers beperken zich tot loutere beweringen die zij geenszins staven. In het kader van artikel 3 van het EVRM is nochtans vereist dat zij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij zullen of mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico

lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hen persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (zie in die zin RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977)

Tenslotte tonen verzoekers niet aan dat zij nog met andere personen, buiten hun gezin, een effectief gezinsleven zouden onderhouden, waardoor zij zich niet dienstig kunnen beroepen op een schending van hun gezinsleven.

Het enig middel is niet ernstig."

3.3.1. Verzoekers voeren onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Blijkens de gegevens van het dossier heeft de verwerende partij het zelf nuttig en nodig geacht om de bevoegdheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat werd beschikt op de aanvraag tot regularisatie. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat de beslissing houdende het onontvankelijk verklaren van verzoekers' aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd vernietigd bij arrest nr. 199 285 van 7 februari 2018, moeten dan ook de daaropvolgende bevelen om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

3.3.2. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan het voorgaande.

De verwerende partij wijst er vooreerst op dat de machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 12 oktober 2016 onontvankelijk werd verklaard omdat verzoekers zich niet hadden kunnen identificeren aan de hand van originele identiteitsdocumenten. Verwerende partij laat gelden dat in deze onontvankelijkheidsbeslissing wordt gesteld dat indien verzoekers wel in het bezit zouden zijn van een origineel identiteitsdocument, het hen vrij staat om een nieuwe aanvraag in te dienen. Verder werpt de verwerende partij op dat in de onontvankelijkheidsbeslissing ook wordt gewezen op de mogelijkheid voor verzoekers om hun medische elementen te laten gelden in het kader van een aanvraag tot verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij concludeert dat wel degelijk aandacht werd geschonken aan de medische problemen van verzoekers. Vooreerst wordt erop gewezen dat de Raad bij arrest nr. 199 285 van 7 februari 2018 de beslissing van 12 oktober 2016 waarbij de machtigingsaanvragen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 11 mei 2016 onontvankelijk werden verklaard heeft vernietigd. Gelet op de retroactieve werking van dit vernietigingsarrest zal in het rechtsverkeer moeten worden gehandeld alsof deze vernietigde beslissing nooit genomen is (RvS 29 augustus 2012, nr. 220.489), zodat er thans ook niet meer op dienstige wijze naar motieven uit deze beslissing kan worden verwezen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat in de beslissing van 12 oktober 2016 waarbij de machtigingsaanvragen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werden verklaard in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt niet kan worden gelezen dat verzoekers worden gewezen op de mogelijkheid om een nieuwe aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen.

Bovendien rust op grond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op de verwerende partij de plicht om bij de beslissing tot verwijdering rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokken derdelanders. In tegenstelling tot wat de verwerende partij lijkt voor te houden komt zij aan deze verplichting niet tegemoet door verzoekers te wijzen op de mogelijkheid die zij hebben om een nieuwe aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of een aanvraag tot verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten in te dienen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op datum van de bestreden beslissingen een synthesesnota op naam van tweede verzoeker werd opgesteld; een synthesesnota op naam van eerste verzoekster, voor wie medische elementen werden aangebracht, op dezelfde datum kan niet worden teruggevonden in het administratief dossier.

Nu verzoekers in het kader van hun machtigingsaanvragen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 11 mei 2016 gewag hebben gemaakt van een medische problematiek in hoofde van eerste verzoekster en verzoekers' kind Ai. beschikte de verwerende partij hoe dan ook over nuttige gegevens om aan de verplichting die op haar rust in het kader van artikel 74/13 van de

vreemdelingenwet tegemoet te komen. De verwerende partij kan de verplichting die ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op haar rust niet afwentelen op verzoekers.

3.3.3. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Een onderzoek naar de overige grieven dringt zich dan ook niet verder op.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken nrs. X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Artikel 3

De vorderingen tot schorsing zijn zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET